

Arrest

**nr. 87 602 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 27 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Eerste verzoekende partij diende op 14 juli 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.
- 1.2. Op 22 januari 2007 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

- Het beroep werd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 20 april 2007 verworpen. Het cassatieberoep werd door de Raad van state op 29 juni 2007 niet-toelaatbaar verklaard.
- 1.3. Eerste verzoekende partij diende op 2 augustus 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 24 september 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrestnr. 57.088 van 28 februari 2011 bevestigd.
 - 1.4. Eerste verzoekende partij diende op 17 februari 2012 een derde asielaanvraag in. Op 20 februari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.
 - 1.5. Eerste verzoekende partij diende op 2 augustus 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 januari 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris.
 - 1.6. Op 26 augustus 2011 diende eerste verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 november 2011 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. X), dat verworpen werd door de Raad bij arrestnr. 87 604 van 13 september 2012.
 - 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof ten aanzien van eerste verzoekende partij op 2 februari 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Deze beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. X) dat verworpen werd door de Raad bij arrestnr. 87 603 van 13 september 2012.

De in punt 1.5. bedoelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.08.2010 werd ingediend en op 27.06.2011 en 02.11.2011 werd aangevuld door :

*B., Z. (...) (RR (...)) geboren op 22.07.1982 te Grozny
+ minderjarige kinderen:*

B., Z. (...) (RR (...)) geboren op 01.03.2004 te Grozny

B., M. (...) (RR (...)) geboren op 30.05.2005 te Grozny

Allen van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 13.07.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, lessen Frans gevolgd heeft, werkbereid is en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan — betrokkene legt enkele schoolattesten, rapporten en verklaringen voor ter staving — kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, met name dat zij psychische problemen heeft als gevolg van de problemen met de vader van haar kinderen en hiervoor nog in therapie is: de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende

procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 598 te 1000 Brussel.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een eerste asielaanvraag in op 14.07.2006, die afgesloten werd met een beslissing "niet erkend" door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 20.04.2007. Op 05.07.2007 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Zij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende nog een tweede asielaanvraag in op 02.04.2008. Deze aanvraag werd afgesloten op 02.03.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures — namelijk iets meer dan negen maanden voor de eerste asielprocedure en twee jaar en elf maanden voor de tweede procedure — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

*Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.
(...)."*

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift blijkt dat de tweede en derde verzoekende partij respectievelijk geboren zijn op 4 maart 2001 en 30 mei 2005 en aldus minderjarig zijn, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Zij beschikken gezien hun leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het, in eigen naam, wordt ingediend door de tweede en derde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover het werd ingediend door de tweede en derde verzoekende partij, is derhalve gegrond.

Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster beroept zich in haar enig middel op: *"Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging, machtsoverschrijding".*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt (samenvattend) is gemotiveerd :

"aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid uit. Dat kinderen hier naar school gaan is geen buitengewone omstandigheid, de medische toestand hoort thuis in een 9ter en is geen buitengewone omstandigheid"

Overwegende dat de bestreden beslissing in de eerste plaats vaststelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

Dat hierbij moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet aanhaalt om welke "aangehaalde elementen het zou gaan";

Dat het feit dat eisers zich aldus "op alle fronten" verdedigen, kan niet aanzien worden als vaststelling dat de motivering van de bestreden beslissing gekend is en of deze correct gemotiveerd zou zijn.

Dat er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing vaststelt dat eisers reeds sinds 13 juli 2006 in België verblijven - dit is ondertussen al bijna 6 jaar; dat eisers geïntegreerd zijn, dat zij Franse lessen volgden, dat zij werkbereid zijn en dat zij getuigenverklaringen voorleggen dat zij goed geïntegreerd zijn;

Dat er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing vermeldt dat eisers reeds bijna 6 jaar in België verblijven en een procedure hebben gehad van bijna 4 jaar maar dat dit geen onredelijk lange asielpcedure zou zijn;

Dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gegrondheidscriteria en de ontvankelijkheidscriteria van de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing met hogergenoemde argumenten refereert naar de gegrondheidscriteria en niet naar de ontvankelijkheidscriteria;

Dat het inderdaad anders maar heel logisch is dat mensen die bijna 6 jaar in België wonen, hun leven hebben lopen in België. Zij wonen hier, gaan hier naar de bakker. De kinderen gaan al 6 jaar hier naar school en spreken een Belgische officiële taal.

Dat hoger genoemde argumenten niet moeten aanzien worden als argumenten louter ter staving van de gegrondheid van de aanvraag maar evenzeer als ter staving van de ontvankelijkheidscriteria.

Dat er niet redelijkerwijze kan worden verwacht van personen die reeds meer dan 5 jaar in België wonen op het moment dat zij hun aanvraag 9bis Vreemdelingenwet indienen om dit te doen vanuit het land van herkomst;

Dat dit elke verbeelding tart;

Dat een "buitengewone omstandigheid" niet wil zeggen dat men een aanvraag 9bis in België kan indienen indien het "onmogelijk" is deze in het land van herkomst in te dienen, maar dat het "bijzonder moeilijk" moet zijn om dit in het land van herkomst in te dienen;

Dat men toch kan vaststellen dat het in casu bijzonder moeilijk is voor eisers, die reeds 6 België verblijven om een aanvraag 9bis in het land van herkomst in te dienen; Verwacht DVZ dan van eisers dat zij gedurende maanden aan een stuk — terwijl de aanvraag 9bis in behandeling is, en hierbij dient vermeld te worden dat het 1,5 jaar geduurd heeft voor DVZ eer zij tot een onontvankelijkheidsbeslissing kwam — een hotel boeken en betalen in hun land van herkomst; Zeker nu duidelijk is dat eisers geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst na al die jaren;

Dat bovendien de bestreden beslissing nergens rekening houdt met het feit dat eisers reeds zulke lange tijd in België verblijven en er aldus niet kan worden vastgesteld of zij dit punt in overweging heeft genomen bij het nemen van haar beslissing;

Dat, als zij dit wel in overweging nam, zij hiermee elke redelijkheid overschreed door hiermee geen rekening te houden;

Dat, als zij dit wel in overweging nam — gecombineerd met alle andere redenen die buitengewone omstandigheden uitmaken, zij hiermee elke redelijkheid overschreed door hiermee geen rekening te houden;

Dat DVZ inderdaad een discretionaire bevoegdheid heeft, maar dat men deze discretionaire bevoegdheid niet als rechtsvaardigingsgrond mag nemen om de zedelijkheidstoets aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te ontzeggen;

Dat er moet worden vastgesteld dat eisers vallen onder vroegere regularisatiecriteria A 1.1. valt: Langdurige asielprocedure van 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen.

Dat eisers inderdaad aantoonen dat de kinderen schoolgaand waren, en de bestreden beslissing dit ook expliciet vermeldt;

Dat eisers inderdaad aantoonen dat hun asielprocedure onredelijk lang was, namelijk 9 maanden voor de eerste en vervolgens 2 jaar en 11 maanden voor de tweede en dat de bestreden beslissing dit ook expliciet vermeldt.

Dat eisers aldus voldoen aan de inhoudelijke criteria zoals vroeger vastgelegd in de instructies.

Dat, wie er voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden;

Dat dit mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd werd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de DVZ en dat dit ook steeds in de praktijk zo werd omgezet;

Dat dit ook herhaald werd tijdens een onderhoud van de Directeur-Generaal met FAM;

Dat er aldus is aangetoond dat eisers wel buitengewone omstandigheden voldoen, zodat de bestreden beslissing een schending van de motiveringsplicht inhoudt;

Dat, als moest worden gesteld dat de instructies vernietigd werden en dus het voldoen aan de vroegere inhoudelijke criteria niet langer inhoudt dat men voldoet aan de buitengewone omstandigheden er moet worden gerepliceerd dat dit een grove schending van het vertrouwensbeginsel is;

Dat het inderdaad zo is dat de instructies niet meer is dan een verduidelijking van wat er bepaald staat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangezien dit artikel geen concrete criteria bepaalt;

Dat het niet zo is omdat deze instructies zouden zijn vernietigd, dit - in de eerste plaats - wil zeggen dat deze criteria geen toepassing vinden. Inderdaad, deze criteria zijn vaak een concretisering van België zijn verplichtingen volgens Internationaal, Europees en nationaal recht;

Dat er aldus niet zomaar kan worden afgeleid uit het vernietigen van de instructies dat deze criteria zonder meer overboord kunnen worden gegooid omdat het artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds overeind blijft;

Dat — in de tweede plaats - moet worden gesteld dat het niet is omdat deze instructies in zijn algemeenheid werden vernietigd, dit wil zeggen dat aan deze criteria voldoen, plots geen buitengewone omstandigheid meer zou uitmaken. Inderdaad, dit is wat volgde uit de praktijk van DVZ en dit behoudt nog steeds zijn waarde;

Anders oordelen zou een grove schending van het vertrouwensbeginsel zijn;

Dat het niet zo is omdat deze instructies zouden zijn vernietigd, dit wil zeggen dat deze criteria geen toepassing vinden. Inderdaad, deze criteria stonden niet alleen in de instructies die zijn vernietigd, maar zij stonden ook in het vademecum, zoals gepubliceerd op de website van Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3);

Dat er moet worden vastgesteld worden dat dit vademecum niet werd vernietigd en aldus nog steeds zijn toepassing dient te vinden;

Dat er bovendien naar de ontstaanswijze van de instructies en van het vademecum moet worden gekeken waaruit blijkt dat in december 2004 de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwde zonder dit bekend te maken en er pas in 7 december 2006 een schriftelijke toelichting gebeurde;

Dat men in deze schriftelijke toelichting al leest dat een onredelijk lange asielprocedure van 3 of 4 jaar in aanmerking komt (stuk 4);

Dat deze schriftelijke toelichting niet werd vernietigd;

Dat deze praktijk aldus reeds dateert van 2006;

Dat er ook kan verwezen worden naar de instructies van 26 maart 2009 van Minister Turtelboom die deze praktijk overnam (stuk 5);

Dat deze instructies niet vernietigd werden;

Dat er aldus onmogelijk kan worden volgehouden dat het voldoen aan het criteria van een onredelijk lange asielprocedure niet in aanmerking komt als buitengewone omstandigheid;

Dat er geenszins gemotiveerd wordt waarom er plots zou worden afgeweken van een algemeen gangbare praktijk binnen DVZ — er wordt zelfs niet vermeldt dat dit omwille van het vernietigen van de instructies is — zodat wederom het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht geschonden is;

Dat de bestreden beslissing ook vaststelt dat de kinderen naar school gaan in België en dat de bestreden beslissing dit ook expliciet vermeldt;

Dat het feit dat er schoolgaande kinderen zijn steeds werd aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat hun schooljaar anders onderbroken zou worden;

Dat dit inderdaad een maatregel is die bedoeld is om de zwaksten (minderjarige kinderen) in de maatschappij te beschermen;

Dat eisers bovendien hun verzoekschrift gewag maken van hun psychologische problemen en dat dit inderdaad een verblijfsaanvraag op van artikel 9ter Vreemdelingenwet zou kunnen rechthvaardigen;

Dat echter, het melding maken van de psychologische problemen evenzeer een buitengewone omstandigheid uitmaakt;

Dat inderdaad de terugkeer van eisers naar hun land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen uitmaken nu zij een risico zouden kunnen lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM bij hun terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag 9bis in te dienen;

Dat uw Raad reeds heeft geoordeeld dat de psychologische toestand van aanvragers een buitengewone omstandigheid uitmaakt in het arrest nr. 36.670;

Dat er aldus niet mag worden verzaakt aan de verplichtingen die het Supranationaal recht aan België opleggen, meer bepaald het onderzoeken dat er geen schending plaatsvindt van artikel 3 EVRM door het verplichten van eisers om een regularisatieaanvraag 9bis ni te dienen in het land van herkomst terwijl DVZ op de hoogte was van de medische toestand van eiser;

Dat DVZ aldus helemaal niet motiveert waarom het vereisen van het indienen van een regularisatieaanvraag 9bis in het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM is, en aldus aan zijn motiveringsplicht verzaakt;

Dat hierbij naar analogie kan verwezen worden naar de rechtspraak van uw Raad in verband met Dublin transfers waar DVZ op de hoogte is van de medische toestand van asielzoekers.; Ook daar oordeelde uw Raad reeds tientallen keren dat er moet onderzocht worden dat de overdracht geen schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Hiervoor kan verwezen worden naar RvV, nr. 49.781, 19 oktober 2010; RvV nr. 67.544, 29 september 2011; RvV nr. 67.547, 29 september 2011; RvV nr 5664 van 12 januari 2007; RvV nr 58.890 van 27 november 2009; RvV, nr. 49.781 van 19 oktober 2010)

Dat er niet louter kan worden gesteld dat dit thuishoor t in de procedure 9ter Vreemdelingenwet aangezien dat zou impliceren dat er een voorwaarde wordt toegevoegd aan de toepassing van artikel 3 EVRM die niet bestaat;

Dat algemeen getweten informatie zeer duidelijk en ondubbelzinnig is: de medische begeleiding van cliënt zal niet kunnen worden voortgezet in Tsjetjenië of Rusland, wat uiteraard een zeer negatieve impact zal hebben op haar gezondheidstoestand, wat in strijd zou zijn met het artikel 3 van het EVRM gezien er van haar wordt verwacht dat zij maanden in haar land van herkomst wacht op de uitslag van haar aanvraag 9bis Vreemdelingenwet

Dat anders oordelen bovendien het toepassingsgebied van artikel 9bis Vreemdelingenwet dusdanig zou verstrengen dat geen enkele mogelijkheid zou bestaan om een beroep te doen op dit artikel;

Dat er aldus ook moet worden vastgesteld dat uit de feiten niet redelijkerwijze kon worden geconcludeerd dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden niet voldaan werden gezien hoger genoemde elementen waarbij zeker dient onderlijnd te worden dat dit ingaat tegen de oude gangbare praktijk van DVZ waar buitengewone omstandigheden geacht worden aanwezig te zijn in een geval zoals voorligt;

Dat omwille van al de hierboven aangehaalde elementen de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde wetsbepalingen en beginselen van administratief recht schendt;”

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“ (...) 2.2 Repliek op het enig middel.

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van

- “kennelijke gebrek aan formele en materiële motivering in strijd met:

- artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen die de formele motiveringsverplichting betreffen;

- het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en schending van het vertrouwensbeginsel,

- artikel 3 EVRM

- *het recht van verdediging en machtsoverschrijding.*

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. .R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunsten nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006. nr. 164.798; RvS 5 februari 2007. nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- *verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiele motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. Dienomtrent merkt verwerende partij op dat "Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort her niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12 2001)" (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 9.11.2007)

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, laat verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekers zijn vooreerst niet ernstig waar zij menen dat de bestreden beslissing zou moeten vernietigd worden om reden dat er in de eerste paragraaf wordt gesteld dat 'de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen (...)' zonder dat in deze zinsnede wordt verduidelijkt welke de aangehaalde elementen dan wel zijn. Verzoekster is werkelijk niet ernstig dat zij zich om die reden niet zou kunnen verdedigen. Hieropvolgend in haar verzoekschrift gaat zij overigens in op de concrete motieven waarbij nopens elk aangehaald element in de bestreden beslissing wordt toegelicht, waarom dit niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder poogt verzoekster voor te houden dat de elementen van integratie niet als gegrondheidselementen maar ook als elementen ter staving van de onontvankelijkheidscriteria moeten worden beschouwd.

Verzoekster kan hierbij niet worden gevolgd.

"Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem

onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.' (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre verzoeker met de „integratie" ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie heeft in de bestreden beslissing terecht gesteld dat "het feit dat betrokkene sinds 13.07.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft (...) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980".

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat van personen die reeds meer dan 5 jaar in België wonen op het moment dat zij hun aanvraag 9bis Vreemdelingenwet indienen om dit te doen vanuit het land van herkomst. Verzoekers tonen niet aan waar de motivering van de bestreden beslissing onzorgvuldig of onredelijk zou zijn.

Volledigheidshalve merkt verwerende partij op dat in de bestreden beslissing, naast de motivering dat de elementen van integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, er tevens terecht wordt gemotiveerd dat "betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten (...)" en dat aan verzoeker reeds werd bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing, maakt niet dat deze moet worden vernietigd. Verzoekster toont geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij benadrukt dat 1Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, kan worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel, wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 75 juli 2008).

Terwijl verzoekers hun beschouwingen werkelijk te gek voor woorden zijn waar zij vervolgens pogen voor te houden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of rekening werd gehouden met het feit dat zij 'reeds zulke lange tijd in België verblijven', terwijl verzoekers nochtans erkennen dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers reeds sedert 13.07.2006 in België verblijven.

Verzoekers hun vage beschouwingen falen in feite en in rechte, en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekers kunnen verder evenmin dienstig verwijzen naar 'vroegere regularisatiecriteria'; in hun aanvraag hebben zij verwezen naar het criterium 1.1 van de instructie van 19.07.2009, waaromtrent in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat "betrokkene zich ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19 jul 2009 (...). We merken op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (...). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing".

Hun beschouwingen dienomtrent zijn dan ook niet ernstig, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Zie ook:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)."

R.v.St. 4 maart 2002, nr.104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; (...) dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden;"

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet."

Verzoekers hun beschouwingen dat het vademecum niet werd vernietigd, en om die reden wel nog toepassing vindt, zijn werkelijk niet ernstig. Hoe kan een vademecum bij een instructie nog worden toegepast, als de instructie zelf vernietigd werd?

Verzoekers verliezen uit het oog dat zij, opdat hun aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk kan worden verklaard, zij dienen aan te tonen dat er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om te verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf niet in het land van herkomst kan worden ingediend. In casu heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat de elementen die verzoekster heeft aangehaald in haar aanvraag, niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Ook de verwijzingen naar de instructies van 26.03.2009 is niet dienstig, temeer verzoekers zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet hebben beroepen op deze oude instructies van maart 2009. Zij kunnen dit niet dienstig voor het eerst in hun verzoekschrift aanhalen, en dan voorhouden dat de gemachtigde niet heeft gemotiveerd nopens dit element dat niet is aangehaald in de aanvraag.

Verder moet andermaal worden vastgesteld dat verzoekers, ofschoon zij voordien wel erkennen dat er in de beslissing is gemotiveerd dat de instructie waarnaar zij in de aanvraag hadden verwezen, vernietigd werd en de criteria van de instructie dus niet meer van toepassing zijn, plots menen te kunnen voorhouden dat er hierover in de bestreden beslissing 'geenzins wordt gemotiveerd'. Verzoekers spreken zichzelf tegen, hun beschouwingen falen in feite.

Verzoekers erkennen verder dat in de beslissing wordt gemotiveerd om welke reden het schoolgaan van de kinderen niet aangezien wordt als een buitengewone omstandigheid, doch menen dat het schoolgaan van kinderen in het verleden steeds werd aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers hun vage en ongestaafde beschouwingen kunnen niet worden aangenomen, zij geven trouwens ook niet aan waarop hun bewering dat zulks in het verleden wel aanvaard werd, zou steunen.

Verzoekers tonen niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing nopens het schoolgaan van de kinderen onredelijk zou zijn, met name dat door verzoekster niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen; en evenmin is aangetoond dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet te vinden zijn in het land van herkomst, alsmede dat verzoekster steeds heeft geweten dat de scholing plaatsvond in precair verblijf en de opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Verder hebben verzoekers in de aanvraag inderdaad gewag gemaakt van psychologische problemen waarvoor er therapie is, waaromtrent de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht heeft

opgemerkt dat de wetgever voor medische problemen een specifieke procedure op grond van artikel 9ter heeft ingeroepen, en dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis vallen, en hieraan geen verder gevolg kan worden gegeven.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest nr. 36.670 betrekken zij dit arrest niet op hun eigen situatie, en tonen zij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot dit arrest, dezelfde zijn als bij hen. Nazicht op de website van de Raad voor Vreemdelingenzaken leert overigens dat het arrest nr. 36 670 dateert van 06.01.2010 en betrekking heeft op een beslissing van het CGVS die wordt aangevochten, hetgeen vanzelfsprekend een totaal andere situatie is.

"Verzoeker toont niet aan dat het motief dat de ingeroepen niet-medische argumenten vallen buiten de context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk is." (R.v.V. nr. 84.704 van 21 februari 2012)

Geenszins wordt hierbij een voorwaarde toegevoegd aan de wet.

Tot slot laat verwerende partij nog gelden dat verzoekers niet dienstig de schending van artikel 3 EVRM kunnen aanvoeren om reden dat 'de Dienst Vreemdelingenzaken niet motiveert waarom het vereisen van een regularisatieaanvraag 9bis in het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM is en aldus aan zijn motiveringsplicht verzaakt'. Verzoekers hebben in hun aanvraag zelf geen schending van artikel 3 EVRM aangevoerd.

Terwijl de vergelijking die zij menen te kunnen maken met Dublinbeslissingen, eveneens te gek voor woorden is. In casu houdt de bestreden beslissing niet eens een bevel om het grondgebied te verlaten in, terwijl een bijlage 26quater de overdracht van de vreemdeling aan een ander land impliceert.

Ook hun beschouwingen nopens de medische verzorging in Rusland of Tsjetsjenië is niet dienstig; verzoekers verliezen andermaal uit het oog dat zij zich hierop niet hebben beroepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat aan de gemachtigde niet kan worden verweten niet te hebben gemotiveerd nopens elementen die pas voor het eerst in het verzoekschrift voor de raad worden ingeroepen en niet in de aanvraag om machtiging tot verblijf of aanvullingen.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekers slagen er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maken de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, evenmin als de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers hun enig middel niet kan worden aangenomen."

3.3. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingsprocedure zoals deze waarin beslist wordt over een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS, NTB, nr. 6482 van 28 januari 2011). Verzoekster kan er zich dan ook niet dienstig op baseren in onderhavige betwisting.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Verzoekster poneert "Dat bovendien de bestreden beslissing nergens rekening houdt met het feit dat eisers reeds zulke lange tijd in België verblijven en er aldus niet kan worden vastgesteld of zij dit punt in overweging heeft genomen bij het nemen van haar beslissing"; maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien de bestreden beslissing stelt "Het feit dat betrokkene sinds 13.07.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, lessen Frans gevolgd heeft, werkbereid is en getuigenverklaringen

voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980". Verzoeksters ondergraaft bovendien zelf haar betoog door even verderop in het verzoekschrift te poneren, "Dat, als zij dit wel in overweging nam, zij hiermee elke redelijkheid overschreed door hiermee geen rekening te houden;". Alleszins is het zo dat pas indien de buitengewone omstandigheden aangetoond zijn, quod non in casu, de gemachtigde van de staatssecretaris moet overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan verder zal dienen te motiveren aangaande de ingeroepen elementen die de grond van de zaak betreffen, zoals integratie (cfr. RvS 25 april 2000, nr. 86 850).

3.6. Verzoekster kan gelet op de structuur van de bestreden beslissing waarbij in de aanhef gesteld wordt dat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en vervolgens de door haar aangehaalde elementen één voor één besproken worden, bezwaarlijk opwerpen dat de bestreden beslissing "niet aanhaalt om welke aangehaalde elementen het zou gaan". Verzoekster poneert dat "het feit dat eisers zich aldus op alle fronten verdedigen, kan niet aanzien worden als vaststelling dat de motivering van de bestreden beslissing gekend is en of deze correct gemotiveerd zou zijn" maar uit het feit dat de verzoekende partij zich "op alle fronten" verdedigt, kan uiteraard niet afgeleid worden dat de beslissing correct gemotiveerd zou zijn, maar kan wel afgeleid worden dat ze de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

3.7. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.8. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen

aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.9. Bij het beoordelen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan zich niet in de plaats stellen van de overheid en zelf een beoordeling gaan maken van de door verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag om verblijfsmachtiging aangevoerde elementen. Zij kan evenmin de opportuniteit van een beslissing gaan beoordelen. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan en in dit verband oordelen of de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.10. De bestreden beslissing stelt, *“Het feit dat betrokkene sinds 13.07.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, lessen Frans gevolgd heeft, werkbereid is en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”*. Met de betrokken passage stelt de verwerende partij in eerste orde vast dat de erin vermelde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. Dit vormt wel degelijk een beoordeling die past in een beslissing betreffende de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging. Ook uit het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijkomend louter bij wijze van informatie aangeeft dat de betrokkene elementen het voorwerp kunnen vormen van een aanvraag om machtiging tot verblijf die in het land van oorsprong wordt ingediend, gaat de verwerende partij haar bevoegdheid niet te buiten in het kader van een beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Voor het overige kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.5.

3.11. Verzoeksters betoog wordt verder gekenmerkt door de overtuiging dat de bestreden beslissing *“elke verbeelding tart”* en *“elke redelijkheid overschreed”*, maar zij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk tewerk is gegaan bij de beoordeling van de door verzoekster aangehaalde elementen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat verzoekster in casu niet aantoont.

3.12. Evenmin toont zij, met de schets van haar situatie mocht zij een aanvraag om verblijfsmachtiging indienen in het buitenland die volgens haar dan gepaard zal gaan met een lange wachtperiode die in een hotel moet doorgebracht worden, aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu een invulling gegeven heeft aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* die erop zou wijzen dat van verzoekster verwacht wordt dat zij aantoont dat het onmogelijk is om in het land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

3.13. Waar verzoekster vervolgens betoogt dat zij en haar kinderen vallen onder de *“vroegere regularisatiecriteria A 1.1.”*, *“Dat eisders aldus voldoen aan de inhoudelijke criteria zoals vastgelegd in de instructies”* en *“Dat, wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden”*, wijst de Raad erop dat de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198 769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

3.14. Verzoekster kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat ze voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te

komen tot de conclusie dat ze derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien haar redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cfr. RvS nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434 van 13 maart 2012; RvS, nrs. 218.922 en 218.923 van 17 april 2012; RvS 5 juni 2012, nr. 219 608, nr. 220 182 en nr. 220 181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.15. Voor zover verzoekster steunt op mondelinge verklaringen van diverse instanties dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden, dient de Raad in de eerste plaats op te werpen dat niet aantoonbare mondelinge verklaringen geen bron van recht zijn waarop verzoekster zich kan steunen en in de tweede plaats dat er geen verwachtingen kunnen gebaseerd worden op verklaringen inzake een onwettige gedragslijn. Deze laatste vaststelling geldt ook voor schriftelijke toelichtingen van wie dan ook of door de verwerende partij gehanteerde praktijken in verband met onwettige gedragslijnen van wanneer dan ook.

3.16. Verzoekster zoekt tevergeefs steun in het vademecum dat in verband met de instructie van 19 juli 2009 gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken en in de instructies van 26 maart 2009 van Minister Turtelboom, aangezien deze instrumenten eveneens bijkomende voorwaarden voorzien inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waaraan de verwerende partij zich gebonden achtte en de Raad niet kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, afkomstig van welk instrumentum dan ook, of het nu vernietigd werd of niet.

3.17. Verzoekster poogt ook tevergeefs de waarde van vernietigde instructie van 19 juli 2009 te herstellen met haar vaag en niet uitgewerkt betoog dat *“deze criteria vaak een concretisering (zijn) van België zijn verplichtingen volgens Internationaal, Europees en nationaal recht”*.

3.18. Waar verzoekster betoogt dat er geenszins gemotiveerd wordt waarom er plots zou worden afgeweken van een algemene gangbare praktijk binnen de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of de verwerende partij ertoe gehouden is te motiveren waarom zij een onwettig geachte gedragslijn niet langer meer toepast, verzoeksters argumentatie feitelijke grondslag mist daar in de bestreden beslissing dienaangaande als volgt gemotiveerd wordt: *“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*.

3.19. In zoverre verzoekster betoogt dat *“het feit dat er schoolgaande kinderen zijn steeds werd aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat hun schooljaar anders onderbroken zou worden”*, dient erop gewezen te worden dat dit een loutere bewering uitmaakt van verzoekster welke zij niet weet te staven aan de hand van concrete elementen. Dit kan dus de motivering in de bestreden beslissing, *“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan — betrokkene legt enkele schoolattesten, rapporten en verklaringen voor ter staving — kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.”* niet aan het wankelen brengen.

3.20. De bestreden beslissing stelt: *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, met name dat zij psychische problemen heeft als gevolg van de problemen met de vader van haar kinderen en hiervoor nog in therapie is: de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 598 te 1000 Brussel.”*

De Raad acht bovenstaande redenering deugdelijk en pertinent gelet op de verschillende finaliteit en eigenheid van de procedures in het kader van de artikelen 9 bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekster dit zelf beseft blijkt uit het feit dat ze tot tweemaal toe een afzonderlijke aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen indiende (cfr. punt 1.6). Indien een aanvraag om medische redenen ontvankelijk verklaard wordt, wordt de aanvrager in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en zal de gegrondheid van de aanvraag beoordeeld worden. Slechts uit een ontvankelijk en nog niet ongegrond verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen kan een argument geput worden om aan te tonen dat de medische situatie een buitengewone omstandigheid vormt die verhindert dat een aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend wordt in het land van oorsprong, quod non in casu. Verzoekster is van oordeel dat *“het melding maken van de psychologische problemen evenzeer een buitengewone omstandigheid uitmaakt”* maar verzoekster kan te dezen niet gevolgd worden aangezien niet kan aangenomen worden dat het louter vermelden van medische problemen tot gevolg zou hebben dat de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar waar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bijzondere ontvankelijkheidsvoorwaarden voorziet voor een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Andersluidende rechtspraak in dit verband van de Raad heeft geen precedentenwaarde (cfr. RvS, NTB, nr. 6482 van 28 januari 2011) en kan geen afbreuk doen aan het voormelde.

3.21. Voor zover verzoekster een betoog voert inzake de schending van artikel 3 EVRM en de motiveringsplicht van de verwerende partij dienaangaande omdat *“inderdaad de terugkeer van eisers naar hun land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen uitmaken nu zij een risico zouden kunnen lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM bij hun terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag 9bis in te dienen; (...) Dat er aldus niet mag worden verzaakt aan de verplichtingen die het Supranationaal recht aan België opleggen, meer bepaald het onderzoeken dat er geen schending plaatsvindt van artikel 3 EVRM door het verplichten van eisers om een regularisatieaanvraag 9bis in te dienen in het land van herkomst terwijl DVZ op de hoogte was van de medische toestand van eiser; Dat DVZ aldus helemaal niet motiveert waarom het vereisen van het indienen van een regularisatieaanvraag 9bis in het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM is, en aldus aan zijn motiveringsplicht verzaakt;”* dient de Raad op te merken dat verzoeksters betoog gekoppeld is aan haar medische toestand en als dusdanig dient gericht te worden tegen de in punt 1.6 bedoelde beslissing juncto het in punt 1.7. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen is blijkens het administratief dossier trouwens getroffen voor het treffen van de bestreden beslissing, namelijk op 8 november 2011. Verwerende partij heeft dus reeds geoordeeld dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk is en kon voor wat betreft het aanhalen van de medische toestand in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dan ook volstaan met de in punt 3.20. vermelde motivering. Verzoekster kan zich

niet dienstig baseren op de aangehaalde rechtspraak inzake “*Dublin transfers waar Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van de medische toestand van asielzoekers*” aangezien het gevallen betrof waarin de verwerende partij een beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten trof zonder nagegaan te hebben of de medische toestand waarvan zij op de hoogte was een hinderpaal vormt voor de transfer naar het land dat verantwoordelijk geacht werd voor de behandeling van de asielaanvraag. Te dezen werd er echter al een beslissing getroffen inzake de medische toestand van verzoekster alvorens de bestreden beslissing getroffen werd. De bestreden beslissing bevat voorts geen bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. is dus niet aan de orde in onderhavige betwisting (cfr. RvS, nr. 215.574 van 5 oktober 2011).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA